

10. szám.
Mártius 11-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárbanál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Gyulay Pál.

Most vagyok már megakadva!
Eddigelé csupa „tisztelt barátom,” — „kedves barátom,” — „nagyérdemű barátom” volt, a kiket bémutogattam, s most íme egy ellenségemet kell a közönség elé vezetnem. Még pedig kemény és legyőzhetetlen ellenségemet, a ki nem adja meg magát, a ki be nem vehető, sem ostrommal, sem kiéhezéssel.

Pedig hát mindenháborúnak köztünk az az oka, hogy ő azt hiszi, miképen kritikusknak lenni okosabb dolog, mint poétának; én meg azt állítom, hogy kár annak kritikussá lenni, a ki jó költő lehet.

Isten ellen való vétek, a jó borbul eczetet csinálni!

Mi az a kritika? A költészetnek az inasa, a ki annak a pelyhes dolmányát kikeféli, és kiporolja, a pecséteket a köpönyegéből kitisztogatja, genialiter szétszórt papirosait kosárba hányja, s az általa lőtt vadakat feltranszichirozza.

Mi az a kritika? A múzsák szobaleánya, ki szenyynes ruháikat kimossa, lyukas harisnyáikat kitópolja, s a mellett a kisaszszonyait, hátuk mögött, mindig rágalmazza.

Mi az a kritika? Pinczér a publikum háta mögött, ki az étlapról magyarázza, melyik étekgóság miből van összszeállítva, melyik jó, melyik nem jó? s a szakácsnak referál róla, hogy mit mondtak a vendégek a főztére?

Mi az a kritika? Porkoláb Apollo armadájában, kihez a csinyt tett chargekat bűnhödni küldik; legfeljebb őrmesteri ranggal.

Mi az a kritika? Kéményseprője a Helikonnak, ki az istenek oltárainak csak a füstjével foglalkozik.

Mi az a kritika? Olympusi finantz, a ki minden átmenőt csak azért vizitál meg, hogy nem kaphat-e nála valami mauthbarest?

No hát: nem hiba az Gyulaitól, hogy mikor ő olyan jó poéta lehetne, átsap kritikusknak?

Ezért viaskodunk mi már régóta egymással.

Én természet szerint a nyugodt contemplationnak vagyok kedvelője. Eshetik a házam fedelére úgy a bukott dráma, vers, novella, mint a zápor, én ki nem megyek az eresz alól, hogy magam is megázzam; Gyulay ellenben akkor boldog, ha polemiazápor között járhat esernyő nélkül. Az istenek ambroziával kínálják, s ő a helyett vad poéták nyers süteményeivel terheli meg szellemi gyomrát, minek aztán természetes következése, hogy kénytelen nagy tornázásokat végezni utána, emésztést elősegítő conmotio végett.

Ez magyarázza meg pathologicice, hogy tud két olyan okos, derék, elmés és komoly férfiú, mint Gyulay és Brassay egyetlen egy „A“ be-

tű fölött három hétig elpolemiázni, mint két Titán, könyvtár számra döntvén egymás fejére a citatumok lavináit? — Kell az nekik diaeteticai szempontbul.

Én tehát Gyulayt anatomicice distingválom. Nem minden organumát tartom ellenségemnek. A szíve, melyben annyi tiszta poézis lakik, s a tüdeje, mely hon- és emberszeretetet lehel: azok jó barátaim; hanem a mája, meg az epéje, mely kritikái hajlamait rejti, azok ellenségeim.

A miért is vele kötekedni meg nem szünök: s csak azért iszom naponkint Werther, Edler von Numvár életessentiáját, nehogy alkalma legyen fölöttem parentatiót mondani, olyan időben, a mikor már nekem nem lesz organumom, a mivel vissza replicázhassak neki.

K—s M—n.

A gonosz-szívü magyarok!

Itt van ni! Megint rájöttek
Azok az áldott hírlapok,
Kik minden hírt öszszegyűjtenek,
Mint virágból mézet — a pók,
Hogy még béke idején is
Míg más alszik, mint a gyermek,
Testvérnépek ellenében
Irtó harcztot hogy viselnek
A gonosz szívü magyarok!

Ők okai, hogy Árvában
Tavaly nem érett meg a rozs,
És hogy egész esztendőben
Volt az idő zivataros.
Ők okai, hogy a jó nép
Elég meleget nem kapott,
Ők foglalták le maguknak
S nem hagyták sütni a napot
A gonosz szívü magyarok.

Ők bünösök, a miért most
A rettentő hófuvatban,
A másajku vármegyékben
Mégfagyott vagy ötven — hatvan.
Így hagyni esni a havat
Csupa tiszta malitzia!
S hogy abba még ember is vész
Ilyen hanyag politzia
Csak a magyaroknál lehet.

Ez még semmi, de a mi több,
Magyar folyam magyar partján
Egy jámbor drótos polgártárost
Mind megevett a toportyán.
De már ezért ők felelnek,
Hogy a farkas mást ne bántson;
Mert vagy szelidítenék meg,
Vagy tartanák őket lánczon,
A gonoszszívü magyarok!

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Victus sum! Megadok magamat. — Edig azt hitem, hogy in vagyok legnagyobb financer Szent Istvany koronaja alati orszagokban; most vigem van dicsősigemnek; degradalta engemet a Besze Janos. In izs csak nagy ember vagyok, de Janos mig izs csak nagyob, mint az in nalammal. Most ata ki könyvet, kinek titu-

lusa: „**Jobb jövönk kulacsa**“ a kiben mutatya utat, hogyan meglehetne statusadosagot mind kifizetnyi, a nélkül, hogy mink kontribualnank hozaja, süt mig status fizetni nekünk izs? Szíp gondolat! Sublimis idea! Igy kikalkulalta Janos: Status verese ki nigyezer miliom ezüst forintot papirosbul. Az csak nigyezer miliom forint. Ezirt minden egyes földesur, (akarok mondanyi:

„földes szeginy,“) lekötelezne hypothekának egisz fekvő jóságát. Abul azutan kifizetninek status adosagot, mig izs maradna superplus ezer milliomszor sok forint, a kit nem lehetne maskint, mint nekünk magunknak kelene elhalberczvelviznyi. Aj, de boldog világ meg lene akor! Pinz anyi, mint pelyva. Kormany minden varmegyinek megengedne felalitati saját municipalis hatalmabul filialis bankopríst; had nyomasa anyit, a menyit saját varmegyije beveszi. Ha anglus szamitya maga pinzit per „font,“ mink szamitanank mienket per „koncz.“ — In raalok magamat üdvözs inditvanyra. Hanem csak egy anecdotát emlikezetbe hozok Ezüstszaju Janos baratomnak. Eczer magyar urasag, ki sokaig lakta külföldön, hazagyün, mongya tisztartotnak, majd ö masforma gazdasagot fogja csinyalnyi gazdasagban, mint a hogy edig gazdasag volt. „Hogyan?“ kirdi tisztarto. „Ugyan; hogy majd in ezutan fejös birkanak kit hatulso tölgýit kifejetek, csinyaltatok abul izs sajtot, is csak masik ketöt engedek baranykanak kiszopatnyi. — „Jo lesz az, mongya tisztarto, de engegyen miltosagod *elib* baranykanak kiszopatnyi az *egyik kit tölgýet* birkatol, s csak *azutan*

fejese ki a *masik ketöt* sajtnak.“ — Hat in izs csak azt mondok, hogy abul a nigyezer milio-bol elib fizesenek ki azt az adosagot, a mivel mar földesurak edig izs tartoznak maguk, s csak azutan, a mi megmarad belüle, forditasik országos financiai megrendezisire. Így mig job lesz.

Hasonlo nagylelküsígnék latunk megragaszto pildait Spanyolországban. Od izs van sok abul a perennirende növevénybül, a mit a Wuchernde Pflanzenek classisaban Linné szerint status adosagnak nevezik; a minek gyökere magatul ki nem pusztul soha. Had most spanyol grandok, lelkesülve magas pilda altal, mind felajanlotak status adosagok törlesztisire dominiumaikat, a mik riszint procesus alat vanak, riszint semit se nem jövedelmeznek, riszint pedig ugy megvanak terhelve adosagokal, hogy arteziai kutfuroval sem talalnyi bentük olyan darab földet, a mire mar zsido ra ne tete volna kezit. Ilyen nagyszerü momentumokat szülheti nemzeti lelkesedis, ha megharagitanak neki!

Adig izs maradok

Alazatos szolgaja

Tallerossy von Zebulon.

Lesz nekünk is, a mi Bécsnek!

Megkapjuk hát rövid időn!
Mire olyan büszke Bécs.
Melynek hírért terjeszteni
Valamennyi lap kevés.

Melyet a journalistika
Halmoz elismeréssel,
Megtámadni még egy clericalis lap se merészel.

Lejön, — meglesz, — már bizonyos:
Ki is lesz már hirdetve;
Tudatik, hol fog tartatni
És melyik épületbe?

Akkor aztán meglátjátok,
A mit látni kívántok: —
— — Itt a Suhrnak circusában
A tudós elefántot.

K—s M—n.

Rövid kérdések és feleletek.

„Urambátyám! miért iszik mindig? Mert a feleségem nem becsül, lön a válasz. „Miért nem becsüli aszszonyonénem urambátyámat? Azért, mond a néne, mert mindig iszik.

Adoma.

Egy országgyűlés után esengő öreg ur találkozásán kendővel takart arcú ismerősével az utcán — kérdezi, hogy tán valami párbaj történet?

„Nem biz a barátom uram, hanem a napokban a jobb szemem pilláján árpa nőtt, — darab ideig boszantott és alkalmatlan volt, hanem már teljesen megérett.“

„Az árpa megérett? No ugy kedves barátom essen fel Bécsbe, és mutassa be az árpáját s mondja, hogy „itt az aratás.“

Jegyekből való jóslatok.

A büroiban.

„Az^olló hegyével állt meg a padlóban; de már lesz országgyűlés.“

Szombaton reggel éhomra.

„Szombaton reggel éhomra prüsszszenteni! Mit mond a eszió? örömmel a mit vársz, menten beteljesül. Mi teljesülne be más, mint hogy országgyűlés lesz.“

Felébredéskor.

„Ah, az éjjel megint azzal a szép barna képviselővel álmodtam, a ki az egész felirat, határozat alatt nem tett egyebet, mint a karzatra felkoketirozott. Ez azt jelenti, hogy lesz országgyűlés.“

Kártyavetésnél.

„Háromszor egymásután kijött a grande passience; bizonyos, hogy lesz országgyűlés.“

Jegyekből való jóslatok.

Uj ház előtt.

„Üm. A szállásokat nem vették ki György napra az uj házamban. Ez a sors intése, bizonyosan azt jelenti, hogy országgyűlés lesz, s kell, hogy akkorra üres szállások legyenek fenntartva a képviselő urak és asszonyok számára.“

A körömpróba.

„No most körömpróbaig kiittam a poharat annak a bizonyosságára, hogy lesz országgyűlés.“

A nagy áldás.

„Nézze csak a tens ur, a riska tehenünk három borjut ellett. Mit jelent ez az áldás?“

„Bizonyosan azt jelenti, hogy de már lesz országgyűlés.“

Bál után.

Zebulon. „Nini, a budamat kicseriltek egy tubakszin kaputal! No mar ez is azt jelenti, hogy lesz országgyűlés!“

Ráth Mór válogatott levelei a Vörösmarty életirása végett fentisztelt barátunkhoz.

I. Levél.

Tekintetes úr! Meg levén felöle győződve, hogy az életirás, melyre kegyed oly sok gondot fordított, már okvetlenül kész, bátor vagyok egész tisztelettel esedezni, méltóztassék azt, hozzám kegyesen elküldeni. Örök hálára lekötelezett tisztelő szolgája. R. M.

II. Levél. Uram. Nekem úgy tetszik, mintha ön-höz intézett leveleimet ön felbontatlanul felfűtogetné; más okát nem tudom elképzelni annak, hogy azt az életirást még sem küldi. Ön még nem tudja, hogy milyen egy könyvárus, ha dühbe hozzák? Számváld még csak generálissá lett a magyar írók miatt, de én Dzsingiskánná leszek, ha nem küldi azt az életirást. Alászolgája. R. M.

III. Levél. Én uram! A martyrok minden kinszenvedéseire kérem, instálom, esedezem, meghajtott térdel könyörgöm; bocsánatot kérek, ha valaha megbántottam: küldje már azt a biografiát. Engem a publikum kihúz, lehúz, behúz, felhúz, megnyúz. Legyen ön keresztyén! s ne kívánja kinhalálomat. Szenvedő szolgája. R. M.

IV. Levél. Hallja az úr! Én most vettem egy hat csövű revolvért Kirnernél. Azt megtöltve szüntelen a zsebemben hordom. Ha ön bátorságban akar járni az utcán, tanácsolom, hogy azt az életirást haladéktalanul ide szállítsa. R. M.

V. Levél. Tisztelt barátom. Rájöttem azon meggyőződésre, hogy valamint a politikában, úgy az irodalomban is nyájas barátsággal sokkal többre lehet menni, mint nyers szigorral. Legyünk per tu. Aztán majd kérlek igen szépen, arról a bizonyos életírásról ne feledkezzél meg. Tisztelő barátod. R. M.

VI. Levél. Szeretett barátom. Ma születésem napja van Hü barátaim ma este egy kis barátságos lakomára fognak nálam öszzegyűlni. Vigan leszünk. Hogy örömmünk tökéletes legyen, óhajtanám, hogy a te becses eljöveteled is tetézze azt. S ha még egytuttal a Vörösmarty életírását is elhoznád magaddal, az lenne rám nézve a legkedvesebb születésnap meglepetés. — Hány kocsit küldjek érted? szerető barátod. R. M.

VII. Levél. Kedves barátom. Beteg vagyok. Fekszem. Máj, lép és dúcrendszer bántalmak vettek elő. Valami fekszik a gyomromban nagyon. A fülem cseng és nyughatatlan vagyok. Három orvos tarott felettem consiliumot, mind a három azt a véleményt mondta ki, hogy nem gyógyulok meg egyébtől, mint a Vörösmarty életírásától. Baráti részvétetől elvárom, hogy sietsz szenvedő barátod kinjainak véget vetni. Maródi barátod. R. M.

VIII. Levél. Uram! De már egy kiadó türelmének is van ám határa. Ha nekem egy hét alatt el nem küldi azt az életirást, én következő felszólítást inseráltatok a lapokba. „G. P. úrnak! Ha ön azt a bizonyos életirást nem küldi, mindennap egy betűvel több fog megjelenni a nevéből!” Ám lássa, ha a végeletekhez folyamodom. R. M.

IX. Levél. Uram. Adjon ön nekem váltót arról, hogy „drei Monate a dato“ át fogja adni azt az életirást; hogy én önt lejárat idején elexequálhassam. R. M.

X. Levél. Esküszöm önnek mindenre, a mi papirosbul van, hogyha ezen a héten át nem adja azt az életirást; — én megírom azt saját magam, s kiadom az ön neve alatt. R. M.

Elmennék én . . .

ad notam: Elmennék én katonának,
Ha kötéllel nem fognának.

Elmennék éu Mexicóba,
Ha nem kéne mászni hóba;
Inkább itthon evickélek,
Mexicóba még se lépek.

Elmennék én prókátornak, —
De ugy, ha diplomát szórnak;
Kilenez évvel öszül a fej — —
Prókátorság nékem nem kell.

Elmennék én doctorságra,
Ha kedvem vón birkózásra;
Veszekedés — emberboncztan
Nem kell! hisz elég orvos van.

Elmennék én thaliához,
Ha nem kérdné: ugyan mit hoz?
Pupos hátat? Sánta lábát?
Nem! tessék fordítani hátat.

Elmennék én kiadóba,
Ha nem néznék: ki írója?
Kintornyás — s nem Napoleon,
Kérjük máskor kopogtasson.

Elmennék én sírba is már,
De ha életem visszajár;
Félek, hogy a menyországba
Megbotlanék a Renánba.

Alapos észrevétel.

Még ez a hó is késlelteti az országgyűlést!

Nagy idők, nagy emberek.

Egy bécsi *nagy politikai lap* hosszasan leírja, hogy egy szivarcsináló leányt kegyetlen hitelezője 2 frt 49 krajczárnyi adósságért börtönbe záratott; a szerkesztő azt megtudva, rögtön — *aláírást nyitott* a szerencsétlen üldözött javára, mely aláírásnál *Gallmeyer kisasszony* is közbevetvén magát, sikerült a becsukott leány tartozását *egyesült erővel* letörleszteniök. E megragadó nagylelkűség méltó meghálálása fejében a kiszabadult szivarcsináló hajdon két óriási szivart készített s azokat három tagból álló deputatio kíséretében nagylelkű jótévőinek érzékeny felköszöntés mellett kézbesíté. Jól esik a közönség szívének az a biztosítás, hogy Gallmayer kisasszony nem fogja azt a szivart elértekesíteni; pedig kéri tőle három- négyszeres árban, hanem maga fogja elszíni; mind ezt a szerkesztő biztosan tudhatni reméli.

Az ember nem hinné, hogy korunkban még ily emelkedésre is képesek a kedélyek.

Korszerű indítvány.

Kérjük, a nemzeti színház igazgatóságát, mikor drámai előadás van, sziveskedjék azoknak a delnők és delfiaknak neveit is kitenni a színlapra, a kik előadás alatt *páholyokban* egész vigjátékokat adnak elő. A közönség *ez előadásokat* is figyelemmel kíséri, s óhajtja a szereplőket névszerint is ismerhetni.

Vadember esze.

Egy francia tábornok beszéli, hogy egyszer zivatart találta csapatjával együtt az útban. Katonái között néger is voltak. Azok, a mint a zivatart látták közelíteni, hirtelen lyukat kapartak a homokban, levetették a ruháikat, s elásták a földre. A francia katonák nevettek, hogy milyen bolond az a néger, inkább a bőrét hagyja a zápornak paskolni, mint a ruháját. Hanem aztán, mikor a zivatart odább vonult, a néger kikaparták az eltemetett ruháikat s jó szárazba öltöztek, míg a francziák náthát, csúzt kaptak az átázott öltönyökben.

Kérdésre felelet.

„Miért fordítatja le Napoleon munkáját zsidó nyelvre is“

„Azért, mert azt tartja, hogy így lesz az *halhatatlan*; — mindenféle nemzetek elenyésztek már e földről, de a zsidó mindvégig kiállja.

Szivem.

Lármás csárda volt a szivem
Fő vendég benn a szerelem,
A boldogság tarka népe,
Alig hogy csak megfért benne.

A szivem fült kályha is volt
Benn a szerelem lobogott,
Szitva lánykám szép szemétől,
Élesztve csókja hevétől.

Asztalfia is volt szivem,
A kenyér benn a szerelem,
A kés volt a féltékenység,
Mely az asztalt hasítá szét.

Rongyos boeskor most a szivem
Szíjja bús emlékezetem,
Vásott talpa nyekergése
Szívemnek megéneklése.

Kappan Marcin.

A régi jó időkből.

Cs. S. és a bögös cigány.

Tudom, hogy a tasi birtokos és nemes urak, nem felejtették még el ama fekete képű, híres lövő és zergekönnyűséggel tánczó fiút, ki ugyan meghalt, de mig élt, minden uri háznál kedves vendég volt, Cs. L. P.

Egyszer egy uri barátjánál házi mulatságban lévén, a szunnyadni kezdő bögös cigányt horkantásaival bosszantotta, miket az már nem tűrhethvén, felemelt vonóját felé suhintva, így rivalt: El menj! mert ha atyámfia nem volnál, úgy vágnálak képen, hogy

Márton I. pápai tanár és a n. . i pór.

Hitelesen tudva van, hogy néhai Márton I. mielőtt tanárrá választatott, n. . i oskolatanító volt, még pedig nagy és szép híri. Történt, hogy egyszer tanoncjai közül kiszemelt egy szegény, de szép tehetségű fiút, kit a debreczeni főiskolába szándéklott beküldeni, s e célra szorgalmasan készítette, még a német nyelvből is adván neki némi oktatást. A fiúnak szülei megtudván, hogy fíjok németül tanul, megtámadták M. I. erélyes és ismételt hangon, tiltakozván a német nyelv tanítása ellen. Hiába lön minden felvilágosítás. Egyet mondok kendeknek, mond utoljára a tanító: Hiszen tulajdonképen nem is német nyelv ám az, a mit a Gyuri tanul! Hát mi? lön a szülék egyhangu kérdése. Burkus nyelv! felelt a tanító. No! azt tanulhatja, nem bánjuk, mondának.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Mai számunkkal küldjük szét az "ÜSTÖKÖS" előfizetési felhívást.

— — Meguntam már mindig csak ócska újdonságokat adni elő, megpróbálok most olyan újdonságokat jegyezni fel, a mik csak mostanhoz esztendőre fognak megtörténni. (Lássuk.) Látni fogod.

— — Tehát : 1866 mártius 1. — Doctor professor Napoleon Lajos, ma tartotta beköszöntő beszédét a Sarbonneban, hova historiae professornak kineveztetett ; igen alaposan vitatva meg hallgatói előtt, hogy Julius Caesar milyen nagy hibát követett el, midőn ideje korán nem vonult vissza a dictatorságról, más csendesebb hivatalt keresve magának, mikor már látta, hogy a másikon nem boldogul. Brutus bizonyosan tisztességes fizetéssel s öregségére penzióval látta volna el őtet.

— — Mártius 2. A Reichsrathi subcomitének a főkbizottmánya ma adta be véleményét a subcomitének azon kérdés tárgyában, valjon a subcomité vagy a főcomité elé tartozik-e az a kérdés, hogy bizottmányilag, vagy in pleno tárgyalassék azon indítvány, miszerint egy hatvan tagból álló választmány legyen kiküldve annak a megvizsgálására, valjon competentiája szerint járt-e el a subcomité, midőn egy főkbizottmányra bízta annak a kérdésnek a megvizsgálását, hogy lehet-e valakinek az egyik zsebéből a másikba áttenni a pénzt, ha van? A közönség folytonos figyelemmel kíséri az ebből származható vitákat.

— — Mártius 3. Victor Emanuel ma Ő szentségehez a pápához volt hivatalos diszebedre, mely alkalmalmmal számos felköszöntések történtek.

— — Mártius 4. Sherman tábornok ma berukkolt

Quebekbe, az angol hadseregek felvonultak Muszka Amerikába.

— — Mártius 5. Ma rakták hajóra az utolsó száz milliót, a mit az amerikai államok Cuba szigeteért fizettek vételár fejébeu, Spanyolországnak.

— — Martius 6. Tegnap találkoztunk több mexicóból hazatért hadonez hazánkfíával, kik nem gyözik eléggé magasztalni azt a gyorsaságot, a melylyel mostanság az embert Mexicóból hazaszállítják.

— — Márczius 7. A napokban jártak itt az angol kormány ügynökei, kik a canada-amerikai háború kitérése miatt zavarba jött angol kormány számára néhány száz millió forintnyi kölcsönt akarnának felvenni Magyarországon. Mint értesülünk, két előkelő magyar bankárház : Tallérossy Zebulon és John Besze vállalkoztak ez üzlet megkötésére, csupán arról van még kérdés : valjon aranyban, ezüstben, platinában, vagy aluminiumban kívánják-e az angolok az összeget átvenni?

— — Márczius 8. A Richard abbé által kijelölt kút furatása a Svábhegyen szerencsésen bevégeztetett A kútásók a tulsó oldalon, az atlanti tenger közepén lyukadtak ki. Ott is azonban egy pusztaszigeten ; úgy hogy még ott sem jutottak vízre.

— — Márczius 9. Mint jól értesült lapok táviratoztatják maguknak, egész bizonyossággal állíthatni, hogy az 1861-iki országgyűlés ajtónállója ma volt a szabónál, mértéket vetetni magának egy egészen újdontűj egyenruhára.

— — Márczius 10. A Schleswigholsteini kérdés ismét nevezetes fordulatot vett. Poroszország bekivánja várni, valjon mit válaszol Hannover Bajorországnak arra a Szászország által föltett kérdésre, miszerint a közép államok határozzák-e el, valjon a Kielnél kiásott özönvíz előtti maradványok, mammutnak vagy megatherionnak voltak-e csontjai? s ettől föltételezi, hogy akar-e örökösödési igényeket támasztani e kétségtelen jogigénnyel bíró schleswigi őstulajdonosoknak? a berlini naturalienkabinetben levő társaival fenntartott atyafiság alapján?

— — Márczius 11. Piaczi tudósítás. Buzának pozsonyi méreje 250 forint. Kukoricza 280 forint. Repce 1000 forint. Gyapju mázsája tizenkétezer forint. — *Besse bankóban.*

— — Márczius 12. Szentpétervárt és Moszkovát e télen elfoglalták a franczia — debardeurök.

Laptulajdonos és főmunkatárs : JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő : DIENES LAJOS.

Lakása : Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865
(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja : Jankó. — Metszi : Poldk.